

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

Γράφει ο Γιάννης Δραμιτινός → yiannis.dramitinos@gmail.com

...ΤΟΙΣ ΔΕ ΚΡΑΤΑΙΟΙΣ ΙΣΧΥΡΑ ΕΦΙΣΤΑΤΑΙ ΕΡΕΥΝΑ

Εγραφε ο Νίκος Καρούζος: “Μηδαιμόνος / ωσάν ένα θα ’λεγα μουσικό διάστημα χιονόλυτο / συλλογιέμαι τι ψάχνω εγώ σ’ αυτό τον κόσμο που εξοντώνει (...) / σκοτώνει στις ηπείρους τα βαθιά πλάσματα με κάτι μάτια / Θεέ μου λουλουδένια-, / τι γυρεύω εγώ σ’ αυτήνη την εκποίηση του μαύρου αβέρτα...”

Καθώς διάβαζα άρχισα να συλλογίζομαι τους παπάδες, τις τάξεις του χαμπλού κλήρου.

Παπάς ήταν ο παπά Γιάννης όταν μας μάζευε στο καπηλικό, εμάς που οι πατεράδες μας είχαν ένα καλό μισθό και ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι τους και τους άλλους, από το νεόδμητο 3ο Συγκρότημα Εργατικών Κατοικιών, που ο πατέρας τους ήταν άνεργος με δέκα παιδιά σε ένα δωμάτιο και μας έλεγε «είσατε αδέρφια». *Ανιπίποδες και σφενδονήτες*, κλωτσούσαμε μια μπάλα στο προαύλιο της εκκλησίας που είχαν χτίσει φαντάροι και λαϊκοί κι ο ιερέας, που οι Γερμανοί είχαν σκοτώσει στην κατοχή τον πατέρα του μπροστά στα μάτια του, στεκόταν σε μιαν άκρη σαν μικρό παιδί και μας κοίταζε *μέ μαύρο ράσο και λερωμένο πανωφόρι*.

Παπάς ήταν ο Όσκαρ Αρνούλφο Ρομέρο, αρχιεπίσκοπος του Ελ Σαλβαδόρ, που εκτελέστηκε στις 24 Μαρτίου 1980, σε ένα μικρό παρεκκλήσι νοσοκομείου. Η σφαίρα τον βρήκε την ώρα της λειτουργίας, τη στιγμή που ύψωνε την Όσια.

Παπάς ήταν ο Καμίλο Τόρες από την Μπογκοτά της Κολομβίας που υποστήριζε ότι είναι καθήκον κάθε χριστιανού να αντιτίθεται στους θεσμούς που αναπαράγουν και μεγεθύνουν την οικονομική και κοινωνική ανισότητα και σκοτώθηκε σε μάχη εναντίον των δυνάμεων ασφαλείας ενός καταπιεστικού καθεστώτος.

Παπάδες ήταν οι 3.000 κληρικοί που οργανώθηκαν στο ΕΑΜ, ο δεσπότης της Κοζάνης Ιωακείμ, ο Δημήτρης Λαμπήκηνος στη Θέρσο της Κρήτης, ο Ανυπόμονος στη Λαμία, ο πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Κ. Χολέβας...

Παπάς ήταν ο εφημέριος του Αγίου Γεωργίου Κερασινίου, Γεώργιος Δημητριάδης, “ο ρακοςυλλέκτης”, ο “προστάτης των φτωχών” στις υποβαθμισμένες περιοχές του Πειραιά, που η χούντα τον φυλάκισε διότι από άμβωνος κατήγγειλε “την κατάλυση των ελευθεριών” και επιτέθηκε κατά του “καθεστώτος”.

Παπάς ήταν ο Σταμάτης Χατζηκυριάκου, που από τη Γερμανία τέλεσε μνημόσυνο μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου “υπέρ των εσχάτως σφαγιασθέντων πρώων της ελευθερίας φοιτητών και λοιπών” και οργάνωσε ειρηνική διαμαρτυρία “ενάντια στους αιμοσταγείς και αντίχριστους τυράννους, που αφού ληστέψανε τις ελευθερίες του Ελληνικού Λαού, τώρα τον καταδυναστεύουν και τον σκοτώνουν...”

Παπάς ήταν ο Αντρέα Ντον Γκάλο που ύψωσε τη φωνή του μπροστά στο άψυχο σώμα του Κάρλο Τζουλιάνι. Ο «ιερέας του πεζοδρομίου», που τρα-

γουδούσε μέσα στην εκκλησία του το Μπέλα Τσόα και στάθηκε δίπλα στους τοξικομανείς τους φυλακισμένους, τους τραβεστί, τις πόρνες. Που πήρε μέρος στις καταλήψεις σπιτιών και στους αγώνες διάσωσης των αυτοδιαχειριζόμενων Κοινωνικών Κέντρων, στην Ιταλία. “*Hasta siempre Comandante Andrea...*”

Παπάς είναι ο Σαμουέλ Ρουίς, επίσκοπος του Σαν Κριστόμπαλ ντε λας Κάσας, που αφιέρωσε τη ζωή του σε εκείνους που είναι οι “φτωχότεροι των φτωχών”, οργανώνοντας τους ιθαγενείς χωρικούς της επισκοπής του σε συνδικάτα και συνεταιρισμούς.

Παπάς είναι ο ανώνυμος μοναχός του Αγίου Όρους που έδωσε άσυλο στον φημισμένο μαχαιροβγάλτη της Σαλονίκης, τον επονομαζόμενο “ο Μπουρδέλος”.

Παπάς είναι ο Θεόφιλος Φάρος. Έλεγε σε μια συνέντευξη που έδωσε το 2012: “...εμείς οι κληρικοί στο μεγάλο μας ποσοστό εσωτερικά είμαστε τενεκέδες ξεγάνωτοι. Και προσπαθούμε να καλύψουμε την αίσθηση της εσωτερικής μας ανεπάρκειας. Γιατί πολλοί από εμάς, αν μας βγάλετε τα γένια και τα ράσα, δεν είμαστε τίποτα. Θα ήμασταν σκέτα μηδενικά. Όμως με αυτά τα συμπράγαλα που φοράμε αποκτάμε κύρος, μπορούμε να καθορίζουμε τις ζωές των άλλων, κρέμονται οι άλλοι από το στόμα μας, αποκτάμε εξουσία. Και έτσι νομίζουμε ότι θα αυξήσουμε την αυτοεκτίμησή μας...”

Παπάς είναι ο Αναστάσιος που μίλησε για τη νηφαλιότητα της ανεξιθροκείας και την τόλμη της αγάπης. Που μετέφερε τρόφιμα στους αγωνιζόμενους φοιτητές του Πολυτεχνείου. Είπε κάποτε: «*Ενδεχομένως κάποιος που αυτοπροσδιορίζεται ως άθεος να είναι πολύ πιο κοντά στον Θεό από εμένα που φαίνομαι να είμαι εκπρόσωπός του*». Σφαίρες είναι ακόμη καρφωμένες στα τζάμια του γραφείου του, στα Τίρανα.

Παπάς είναι ο αρχιμανδρίτης Βαρβέλης. Έγραφε: “*Η μάνα μου καθαρίστρια, εγώ παιδί και ανίψι καθαριστριών [...] Αυτοί που σκότωσαν τον «αδελφό» μας*

και το «παιδί» μας, τον Γρηγορόπουλο [...] Σ’ όλα αυτά τα ανθρωπάκια, με τους γυμνασμένους μύες και το ελάχιστο μυαλό, που με την στάση και την συμπεριφορά τους έφτυσαν τις ίδιες τις μανάδες τους, γυρίζω την πλάτη. Σκληραίνω την καρδιά μου...”

Παπάδες είναι ο Παναγιώτης Καποδίστριας κι ο Σ.Σ. Χαρκιανάκης, που *τα γράμματα τον πήραν από το χέρι / σαν είδαν πως δεν το κράταγε πια / ο σκοτωμένος πατέρας*, / όταν περιδιαβαίνουν αμίλητοι τον Λόφο του Στράνη και τον Άι Λύπιο κι έπειτα κάθονται, την ώρα του απογέματος που *μυρίζει Ανάσταση* και σιγοκουβεντιάζουν στο ίδιο ξύλινο τραπέζι με τον Κάλβο και το Σολωμό. Εικάζεται πως εκείνο το απόγευμα πέρασε από την ίδια γειτονιά ο Μάνος Χατζιδάκις διευθύνοντας μια μπάντα Αγγέλων που κρατούσαν απαστράπτοντα σαξόφωνα και χρυσαφένιες τρομπέτες, έχοντας τοποθετήσει στο αναλόγιο τους ένα μικρό βιβλίο με τον τίτλο “Παιδών και εφήβων”.

Παπάς ήταν ο Παπαστρατής, που αγκάλιαζε τους πρόσφυγες του πολέμου στην Καλλονή κι έλεγε: «*Όταν θα δεις έναν άνθρωπο που τον ξεβράζει η θάλασσα ένα πρωί στα παράλια της Λέσβου και ένα παιδί και μια μάνα να κλαίει, δεν θα ανοίξεις ποτέ το στόμα σου να ρωτήσεις άμα είναι χριστιανοί για να τους ταΐσεις*»

Παπάς είναι ο Θέμης Αδαμόπουλος που προσφέρει τροφή, στέγη, περίθαλψη, και μόρφωση σε ορφανά παιδιά, σε αστέγους, σε ακρωτηριασμένους, σε αναπήρους, στην κόλαση της Σιέρα Λεόνε.

Παπάδες είναι αυτοί, εκεί πάνω στο Γκότσοφορντ, που άνοιξαν την εκκλησία τους στους πρόσφυγες και με χαμόγελο στα χείλη βγάζουν τη γλώσσα σε κάθε εξουσία.

Οι άλλοι, όπως κι εσύ, όπως κι εγώ, δεν είμαστε παπάδες. Είμαστε “business as usual...” Κι αν γράφω τούτες τις γραμμές με θυμό, είναι γιατί σήμερα γράφω “*όχι άπλως προς επιβίωση / άλλα για συνεπέστερη συνομιλία...*”